

Arrest

**nr. 151 419 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 19 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Voornoemde aanvraag wordt aangevuld op 14 december 2009.

Op 16 mei 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.08.2009 (en de aanvulling van 14.12.2009) werd ingediend door:

*T., H. M. (R.R.: ...)
nationaliteit: Siërra Leone
geboren te (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij NV L. T. dd. 10.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 15.09.2010, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 03.02.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

De aangehaalde elementen, met name dat hij sinds augustus 2006 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie/socio-culturele integratie heeft gevolgd, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en daarvan getuigenverklaringen voorlegt, werkbereid is en daarvoor een cursus schilderen heeft gevolgd en een arbeidscontract voorlegt, vertrouwd geraakt met de verschillende diensten en voorzieningen in België (zie trein-, bus- en kastickets en toegangsbewijzen), zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

Bovendien betekende hij reeds op 13.09.2006 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder heeft geïntegreerd, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 28.08.2006 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 22.11.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 23.11.2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene diende beroep in tegen de beslissing van het CGVS bij de Raad van State. Die procedure werd afgesloten op 24.11.2010 met de beslissing 'het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt wenst om gehoord te worden teneinde zijn argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9.3/9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Wat betreft de verwijzing naar verschillende websites, artikels en interne documenten van het CGVS; dit kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar deze gaan over de algemene toestand in

Siërra Leone en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat het gaat om persoonlijke problemen. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat de weigering van de aanvraag 9bis met bevel tot het verlaten van het grondgebied niet betekent dat betrokkene dient terug te keren naar Siërra Leone, maar wel dat hij het Schengengrondgebied dient te verlaten. Ook wat betreft zijn vrees voor zijn veiligheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn gekende problemen aldaar, dient te worden opgemerkt dat hij geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn veiligheid volstaat niet om als grond tot regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige (financiële) steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.”

Voornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 29 mei 2012.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt.

“Toepassen regeringsinstructies binnen de discretionaire bevoegdheid

Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009.

In een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie lezen we dat zowel het kabinet van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet (stuk 8). Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dergelijke stelling volgt bovendien uit het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen, zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid.

Nu de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block, net zoals de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken verzekeren dat de criteria van de regeringsinstructies nog steeds van toepassing zijn, kan de verwerende partij in de bestreden beslissing niet voorhouden dat deze regeringsinstructies niet meer gelden en dat deze bijgevolg niet meer toegepast kunnen worden.

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

Het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid wordt door de verwerende partij echter strikt geïnterpreteerd. De verwerende partij past de instructies toe, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid te laten spelen. Deze dwingende toepassing van de voorwaarden, waardoor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid!

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast.

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad van State. In deze arresten blijkt duidelijk dat de instructies van 2009 niet "klakkeloos" mogen worden toegepast (RvSt nr 215.571 van 5 oktober 2011, 14de kamer, zaak A. 198.554/XIV-32.682 en RvSt nr. 217.532 van 24 januari 2012, 14de kamer, zaak A 199.142/XIV - 32.856).

In het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris migratie – en asielbeleid kan afgeleid worden dat een langdurig onderbroken verblijf, een duurzame lokale verankering, een sterke integratie en een reële kans op tewerkstelling redenen zijn die een verblijf in België van langer dan 3 maanden rechtvaardigt.

- Regeringsinstructies

Langdurig ononderbroken verblijf en integratie De verzoekende partij wijst er op dat hij sinds augustus 2006 in België verblijft. Sinds 2006 heeft de verzoekende partij België niet meer verlaten. Op heden heeft de verzoekende partij aldus een ononderbroken verblijf van bijna zes jaar!

Gedurende zijn lange verblijf alhier heeft verzoekende partij zich uitstekend geïntegreerd.

Dit blijkt ook uit de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij waarbij heel wat bewijzen van de integratie van de verzoekende partij werden voorgelegd. Ten gevolge van het volgen van Nederlandse taallessen spreekt verzoekende partij bijna vloeiend Nederlands. De studie van de Nederlandse taal als tweede taal getuigt van een sterke integratie in de Belgische maatschappij. Bovendien heeft verzoekende partij hier in België een uitgebreide vrienden – en kennissenkring opgebouwd. Verzoekende partij heeft een grote wil om zich aan te passen aan de Vlaamse cultuur en is intussen, door zijn jarenlange verblijf in België, reeds vertrouwd met alle diensten en voorzieningen die onze samenleving biedt.

In casu dient vastgesteld te worden dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet op haar waarde wordt beoordeeld. Immers, de positie waarin de verzoekende partij zich bevindt, heeft opvallend veel gelijkenissen met enkele van de situaties omschreven in de regeringsinstructies en in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering in België.

De opgegeven motivering is niet in overeenstemming met het beleid dat op heden wordt gevoerd door de verwerende partij: indien het langdurig ononderbroken verblijf, de duurzame lokale verankering en de integratie kaderen binnen de regeringsinstructies, dient de machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden toegekend worden. De rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel worden geschonden.

Werkbereidheid

1.

Een ander element die belangrijk is bij het beoordelen van de aanvragen tot regularisatie, is de werkbereidheid in hoofde van de aanvrager.

Gezien de tekorten vandaag de dag op de arbeidsmarkt in België en het dramatische gevolg dit zal hebben in de toekomst voor de sociale zekerheid is het op heden aangewezen om de regularisatieaanvragen van mensen die hier reeds geruime tijd op ons grondgebied verblijven en werkwilig zijn, in overweging te nemen.

Op heden is het aan de verzoekende partij niet toegelaten om hier in België legaal te werken. Niettegenstaande de verzoekende partij een arbeidscontract, dat aan de nodige voorwaarden voldoet (stuk 6), heeft voorgelegd aan de bevoegde instantie, werd aan de verzoekende partij de arbeidsvergunning en arbeidskaart geweigerd, omdat de verzoekende partij de aanvraag om een arbeidsvergunning te bekomen laattijdig heeft ingediend (stuk 4). Tegen deze beslissing van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie dd. 3 februari 2011 werd op 28 februari 2011 beroep ingediend (stuk 5). De aanvraag om een arbeidsvergunning en een arbeidskaart werd bij beslissing van 23 maart 2011 definitief verworpen.

Als aan de verzoekende partij een arbeidskaart of arbeidsvergunning wordt gegeven, dat zal de verzoekende partij onverwijld over een arbeidscontract kunnen beschikken. De verzoekende partij wenst immers een economische bijdrage te leveren aan de Belgische samenleving én is bovendien in de mogelijkheid dit te doen, van zodra hij in het bezit wordt gesteld van verblijfsdocumenten en een arbeidskaart. Dat de verzoekende partij de intentie heeft om dit te doen, blijkt genoegzaam uit het feit

dat de verzoekende partij bij de regularisatieaanvraag een arbeidscontract heeft ingediend. Moest de verzoekende partij over een arbeidskaart of arbeidsvergunning beschikken dan zou de verzoekende partij onmiddellijk aan de slag kunnen bij de firma NV L. T.

2.

Bij schrijven van de verwerende partij dd. 15 september 2010 (stuk 3) werd aan de verzoekende partij een tijdelijk verblijf toegestaan onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B.

In dit verband kan de vraag gesteld worden of de vervalltermijn van drie maanden, waarbinnen de aanvraag voor een arbeidsvergunning dient te worden ingediend, een wettelijke grondslag heeft.

In de weigeringsbeslissing van het Vlaamse Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, waarop de bestreden beslissing geënt is, wordt er verwezen naar het Koninklijk Besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers.

Dit uitvoeringsbesluit is er gekomen naar aanleiding van de regeringsinstructies van 19 juli 2009 die een regularisatiecampagne tot doel had.

Deze regeringsinstructies werden echter vernietigd door de Raad van State. Bijgevolg kan de waarde van het voornoemde Koninklijk Besluit in twijfel getrokken.

Het is immers niet toegelaten om aan de wet, meer bepaald artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ontvankelijkheidsvoorwaarden toe te voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in die zin in het arrest 53 240 dd. 16 december 2010:

"Zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen samen met verzoeker vast te stellen dat de voormelde instructie door de Raad van State werd vernietigd omdat ze geen ruimte meer toeliet voor appreciatie doordat meteen aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet was voldaan, wanneer aan de in de instructie opgenomen criteria wordt voldaan en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. De verwerende partij miskent aldus het vernietigingsarrest van de Raad van State.

De verwerende partij kan zich echter niet verschuilen achter haar ruime discretionaire bevoegdheid.

Het is correct dat de verwerende partij ook bij de ontvankelijkheidsfase over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, doch deze ruime discretionaire bevoegdheid heeft betrekking op de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De verwerende partij kan haar ruime appreciatiebevoegdheid niet misbruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. In casu geeft ze zelf aan dat voor wie binnen de in de instructie vooropgestelde termijn een aanvraag heeft ingediend, de regularisatieaanvraag meteen ontvankelijk wordt verklaard. Zulks is volledig in strijd met het vernietigingsarrest van de Raad van State. Anders is het voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Evenwel betreft de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag en geenszins de gegrondheid van de aanvraag. ...In casu heeft de bestreden beslissing betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet op de gegrondheid van de aanvraag. Aangezien het onderscheid dat door de verwerende partij wordt gemaakt geenszins redelijk te verantwoorden is, kan verzoeker in zijn betoog worden gevolgd.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangetoond. "

(arrest RVV, nr. 53.240, dd. 16 december 2010, <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelin2enrechi/detailrechtspraak.aspx?id=13290>)

Niettegenstaande dat de beoordeling van het voldoende lange verblijf en de mogelijkheid op tewerkstelling in casu een beoordeling is in het kader van de gegrondheidsfase in het regularisatieproces, wordt er toch een ontvankelijkheidsvoorwaarde toegevoegd aan de wet:

"Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B. OF

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel. "

(vernietigde regeringsinstructies van 19 juli 2009, punt 2.8.B)

Naar aanleiding van deze instructies werd het uitvoeringsbesluit van 7 oktober 2009 uitgevaardigd.

"Artikel 1. §1. In toepassing van artikel 4, §2, tweede lid van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers kan een arbeidsvergunning toegekend worden wanneer de werkgever de volgende documenten voorlegt:

1° een kopie van het document dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangetekend heeft toegestuurd aan de buitenlandse onderdaan waarbij gesteld wordt dat hij tot verblijf zal worden gemachtigd op voorwaarde van de toekenning van een arbeidskaart B. Dit document vermeldt dat de buitenlandse onderdaan :

a) ononderbroken in België verblijft sedert ten minste 31 maart 2007;

b) tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag voor een verblijfsvergunning heeft

ingediend bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, of in de loop van dezelfde periode een hangende aanvraag heeft vervolledigd op basis van dezelfde wet;

c) geniet van een duurzame lokale verankering in België;

d) voldoet aan alle voorwaarden om een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister te bekomen voor de duur van één jaar op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B voorlegt afgeleverd door de bevoegde gefedereerde overheid;

2° een of meerdere arbeidsovereenkomsten, opgesteld volgens het model als bijlage gevoegd bij dit besluit, met de buitenlandse onderdaan bedoeld in 1°, hetzij voor bepaalde tijd van minstens één jaar, hetzij voor onbepaalde tijd. Ongeacht het arbeidsregime moet(en) deze overeenkomst(en) een loon opbrengen dat minstens gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen zoals bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.

§ 2. Om ontvankelijk te zijn moet de in § 1 bedoelde aanvraag voor een arbeidsvergunning bij de bevoegde gewestelijke dienst ingediend worden binnen de drie maanden na datum van verzending van het aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken bedoeld in § 1, eerste lid, 1°. " (Artikel 1 van het Koninklijk Besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers, dd. 7 oktober 2009, de verzoekende partij zet vet) Het is duidelijk dat de vernietigde regeringsinstructies van 19 juli 2009 aan de basis liggen van dit uitvoeringsbesluit. Gelet op het de vernietiging van de instructies door de Raad van State én de voornoemde rechtspraak van uw Raad, kan aan dit uitvoeringsbesluit geen waarde worden toegekend. Het uitvoeringsbesluit voegt immers (ontvankelijkheids)voorwaarden toe aan de wet.

Het artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt geschonden gelet op de toevoeging van ontvankelijkheidsvoorwaarden.

- Besluit

De situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, kadert op het vlak van duurzame lokale verankering, integratie en tewerkstelling in het kader van de regeringsinstructies.

De situatie van de verzoekende partij valt wel degelijk binnen de geest van de regeringsinstructies en de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, namelijk het verblijfsrecht toekennen aan de personen die een langdurig ononderbroken verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie."

3.2. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, het gelijkheidsbeginsel, het niet-discriminatiebeginsel, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

"Hoewel de situatie van de verzoekende partij kadert binnen de regeringsinstructies van 19 juli 2009 en hoewel binnen de discretionaire bevoegdheid deze instructies nog steeds toepassing vinden, wordt aan de verzoekende partij geen machtiging tot verblijf gegeven.

Het niet toepassen van criteria terwijl het beleid er in bestaat de criteria wél toe te passen, is strijdig met het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel (artikel 10 en 11 van de Grondwet). Overeenkomstig artikelen 10 en 11 van de Grondwet dienen personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden. Deze bepaling geldt ook voor en tussen vreemdelingen overeenkomstig artikel 191 Grondwet.

Het niet toekennen van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij maakt een verschil in behandeling uit die niet redelijk verantwoord is.

De verwerende partij motiveert op geen enkele manier waarom het verschil in behandeling gerechtvaardigd zou zijn, quod non."

3.3. Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Verzoeker voert in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De Raad wijst er in dit kader ook op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog opbouwt rond de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Hij besluit op het einde van het eerste middel: *“De situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, kadert op het vlak van duurzame lokale verankering, integratie en tewerkstelling in het kader van de regeringsinstructies. De situatie van de verzoekende partij valt wel degelijk binnen de geest van de regeringsinstructies en de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, namelijk het verblijfsrecht toekennen aan de personen die een langdurig ononderbroken verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie.”* En hij argumenteert in het tweede middel: *“Hoewel de situatie van de verzoekende partij kadert binnen de*

regeringsinstructies van 19 juli 2009 en hoewel binnen de discretionaire bevoegdheid deze instructies nog steeds toepassing vinden, wordt aan de verzoekende partij geen machtiging tot verblijf gegeven.”

De Raad dient dienaangaande op te merken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 *“vernietigd werd door de Raad van State”* en dat bijgevolg *“de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)”*. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

De stellingen van verzoeker dat in een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie te lezen staat dat zowel het kabinet van de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoen; dat het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekendgemaakt en dat nu de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block, net zoals de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken verzekeren dat de criteria van de regeringsinstructies nog steeds van toepassing zijn, de verwerende partij in de bestreden beslissing niet kan voorhouden dat deze regeringsinstructies niet meer gelden en dat deze bijgevolg niet meer toegepast kunnen worden, doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. De Raad is ook geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, handelt de gemachtigde van de staatssecretaris dus geenszins onredelijk door er op te wijzen dat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

Verzoeker betoogt verder dat naast de regeringsinstructie de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris aan de orde blijft en dat gevallen die niet omschreven worden in de instructie op hun waarde moeten worden beoordeeld en worden gemotiveerd. Verzoeker stelt eveneens dat het engagement van de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid echter strikt wordt geïnterpreteerd, verweerder zou de instructies toepassen zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris te laten spelen; dat deze dwingende toepassing van de voorwaarden, waardoor de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, volledig indruist tegen de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid; dat de beoordelingsbevoegdheid van de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid discretionair is en bijgevolg alleen casuïstisch kan worden toegepast; dat dit eveneens werd bevestigd door de Raad van State en dat uit de arresten duidelijk zou blijken dat de instructies van 2009 niet *“klakkeloos”* mogen worden toegepast. In het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris zou, naar de mening van verzoeker, kunnen afgeleid worden dat

een langdurig “onderbroken” verblijf, een duurzame lokale verankering, een sterke integratie en een reële kans op tewerkstelling redenen zijn die een verblijf in België van langer dan drie maanden rechtvaardigen. Zijn situatie zou kaderen binnen (de geest van) de vernietigde instructie en de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

De Raad wijst erop dat de nietigverklaring inhoudt dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verweerder in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoeker om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria als dusdanig niet meer van toepassing zijn. Een verdere strikte toepassing van de in deze instructie vervatte criteria waarbij deze als dwingende regel zouden worden toegepast, zou ook strijdig zijn met hoger vermelde rechtspraak van de Raad van State. Door het stellen dat geen toepassing meer kan worden gemaakt van criteria die waren opgenomen in een vernietigde instructie heeft verweerder geenszins zijn discretionaire bevoegdheid miskend. Verweerder stelt aldus geenszins dat situaties zoals omschreven in de vernietigde instructie geen aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging, doch vrijwaart aldus net zijn discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elk dossier individueel dient te worden beoordeeld. Verzoekers betoog dat verweerder de vernietigde instructie zou toepassen zonder zijn discretionaire bevoegdheid nog te laten spelen, vindt geen steun in de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat verweerder bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing een strikte toepassing heeft gemaakt van de criteria van de vernietigde instructie of op enigerlei wijze zijn ruime discretionaire bevoegdheid heeft beperkt of de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf niet op zijn eigen merites heeft beoordeeld.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de stelling dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn. Hij geeft aan dat de draagwijdte van de vernietiging door de Raad van State zou moeten worden beperkt tot het feit dat de criteria van de instructie enkel niet mogen worden gehanteerd voor zover ze op een uitsluitende manier worden gebruikt, maar wel nog moeten worden gehanteerd als positieve criteria waarbij “*[n]aast de toepassing van de regeringsinstructies [...] de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde [blijft]*”. De vernietiging door de Raad van State van de instructie heeft evenwel als gevolg dat deze uit het rechtsverkeer verdwijnt en niet langer als een geldige rechtsbron kan worden gehanteerd waaruit de rechtsonderhorige rechten kan putten. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332). Het betoog van verzoeker onder de titels ‘*langdurig ononderbroken verblijf en integratie*’ en ‘*werkbereidheid*’ maken integraal deel uit van de hoofdtitel ‘*regeringsinstructies*’ en is, evenals het betoog onder de titel ‘*het besluit*’ dat de situatie waarin verzoeker zich bevindt kadert op het vlak van duurzame lokale verankering, integratie en tewerkstelling in het kader van de regeringsinstructies, bijgevolg niet dienstig met het oog op de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing. Het betoog van verzoeker dat de criteria van de vernietigde instructie waarop hij zich beriep alsnog op hem hadden moeten worden toegepast en verweerder had moeten motiveren of hij al dan niet onder deze instructie valt, komt er immers in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad benadrukt dat verzoeker zich immers niet kan beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen. Evenmin kan worden voorgehouden dat de criteria verkeerdelijk werden toegepast.

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing en meent dat de door hem aangehaalde argumenten ten onrechte niet in aanmerking werden genomen, geeft verzoeker aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de

bevoegde overheid. Doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

Het vertrouwensbeginsel dat verzoeker geschonden acht, impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van verzoeker inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Het rechtszekerheidsbeginsel, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Echter, het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Verzoeker voert tevens de schending van het gelijkheidsbeginsel, het niet-discriminatiebeginselen en van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet aan en betoogt dat het niet toepassen van de criteria terwijl het beleid er in bestaat de criteria wél toe te passen, strijdig is met het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel (de artikelen 10 en 11 van de Grondwet). Overeenkomstig de artikelen 10 en 11 van de Grondwet dienen personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden; deze bepaling geldt ook voor en tussen vreemdelingen overeenkomstig artikel 191 van de Grondwet; het niet toekennen van een verblijfsmachtiging aan verzoeker maakt een verschil in behandeling uit die niet redelijk verantwoord is en waarom het verschil in behandeling gerechtvaardigd zou zijn, wordt op geen enkele manier gemotiveerd, aldus verzoeker.

De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen de categorieën van personen ingesteld wordt voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer vastgesteld wordt dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Er kan bijgevolg slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld.

De Raad merkt op dat verzoeker er niet in slaagt op concrete wijze aannemelijk te maken dat er sprake is van gelijke gevallen die ongelijk zouden worden behandeld. Hij geeft weliswaar aan dat hij anders wordt behandeld dan andere vreemdelingen, doch staat deze bewering niet. Hij verwijst op dit punt naar de vernietigde instructie en het beleid dat erin zou bestaan de criteria wel toe te passen, en lijkt aldus aan te geven dat hij voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie en anders wordt behandeld dan andere vreemdelingen die voldoen aan de betreffende criteria.

De Raad herhaalt dat bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 werd vernietigd. De Raad van State oordeelde dat deze instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 dient deze te worden geacht nooit te hebben bestaan en kon verweerder er geen toepassing meer van maken. Verzoeker gaat voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092) en de Raad wijst er op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskenning van wat bepaald is in artikel 9bis van de vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend, leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook *in casu* de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden zou hebben om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad merkt verder andermaal op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen opdat alsnog de criteria van een vernietigde instructie op zijn situatie zouden worden toegepast. Ook hier kan het betoog van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 10, 11 of 191 van de Grondwet of van het gelijkheids- of non-discriminatiebeginsel wordt niet aangetoond.

De Raad wijst er tot slot op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur zonder aan te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur hij, naast het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel, voor het overige geschonden acht. Er ontbreekt bijgevolg een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS